

Szeged, 1914. június 7.

sabb gazdasági kapcsolatra. Bár Japán fejlett kultur- és iparosállam, Japánba mégis sokféle iparcikket szállíthatunk. Ezenfelül Japán barátsága a kínai exportot is előmozdítja, mert Japán nem képes egymaga az óriási birodalom szükségletét fedezni. Képzeljük el, mi módon szállítható Kinába, ha ott a modern élet urrá lesz? Mivé fejlődhetik ez a kolosszus, hogyha rengeteg vasát, kőszénét s más természeti kincseit kiaknázzák? Milyen nyüzsgő forgalom születik itt, ha a birodalom vasutakkal, táviró-, telefonhálózattal kapcsolja be magát a művelt világba. Nem tuzok, ha azt mondom, hogy Ázsiából egy új, hatalmas Amerika válik, amelynek kincséből nekünk is szépen juthat, ha a gazdasági kapcsolatot megteremtjük. S ez Ázsiában nekünk sokkal könnyebb, mint Amerikában, mert a zárkózott ázsiai turánsággal csak a *fajrokonság* alapján lehet szorosabb gazdasági kapcsolatot teremteni.

Ismétlem, első teendőnk, hogy Japánnal komolyan foglalkozzunk, mert távoli keleti kereskedelmünk csak Japán útján lehetséges. Azzal a Japánnal, amelyre büszkék lehetünk, mint a világnak egyik első hatalmasságára. Nem annyira kulturái, közgazdasági magysága bámulatraméltó s biztosítja számára Ázsia vezetését, mint inkább erkölcsi felsőbbisége. A japán erkölcs, a japán hangyaszorgalom, a japán puritán igénytelenség, párosulva az ész, erő és a munka erényeivel, szinte hallhatatlan jövőt biztosít a nagyszerű nemzet számára. Kinának is hasonló jövőt jósolhatunk, ha követi Japán példáját. Jól mondja Lóczy Lajos, hogy a kínai nemzet nagy jövő előtt áll. A japán erkölcsök itt is jórészen megvannak, erkölcsi tanai pedig felségesek. A japán és kínai nem a tulvilág örök életéért, nem a politikai féltelmé miatt jó és erkölcsöt, hanem *magáért az erkölcsért*. „A kínai nem féltelméből, hanem jutalomért, hanem önmagáért gyakorolja az erényt.” Konfucius tanításai, a kínai erkölcsi törvények némely tekintetben fenségesebbek, mint a mi erkölcsi tételeink. Innen van, hogy Kinában, a legnemesebb szellemi arisztokrácia s az igazi demokrácia

feltalálható, éppen azért az anarkizmusnak, nihilizmusnak és a szociális bajoknak nyoma sincs itt. „400 millió ember boldog lelki harmóniában él Konfucius szellemi vezetése alatt és talán szerencsésebb a lelki egyensúlya, mint a szintén 400 milliónyi keresztényé”, mondja Lóczy Lajos dr. „A mennyei birodalom története” c. művében. De miért emlegetem én itt az erkölcsöt, kérdezhetné valaki? Azért, mert nemcsak a nemzeteknek alapja a tiszta erkölcs, hanem a kereskedelemnek, az iparnak is. Csak az *erkölcsi* alapon álló kereskedelem biztos és állandó csak ezen az erős bázison építhető fel a magyar kellei kereskedelem.

A szegedi tanács tagjai a közigazgatás reformjáról.

— Az új irányelvek. —

(Saját tudósítónktól.) A megyei közigazgatás reformjáról szóló törvénytervezet tudvalevőleg már elkészült, annak főbb rendelkezéseit ismertettük is. A városokról szóló, 1912-ben alkotott törvény értelmében pedig rövidesen el kell készíteni-e a kormány-nak a törvényhatósági városok közigazgatásának reformálására vonatkozó törvényjavaslatot is. Szeged közigazgatási bizottsága még az év elején fölterjesztést intézett a belügyminiszterhez, hogy mielőtt a törvényjavaslatot végleges formába öntik és a képviselőház elé terjesztik, hallgassák meg a város tanácsának és a törvényhatósági bizottságnak a véleményét a közigazgatás reformálásának főbb irányelveiről, eddig azonban nem érkezett válasz a fölterjesztésre. Tekintettel arra, hogy az új törvény kidolgozása és a törvényhozás elé való beterjesztése küszöbön van, megkérdeztük a városi tanács tagjait, hogy a városi közigazgatás reformálásában milyen irányelvek érvénye-

sülését tartják szükségesnek és célszerűnek. Íme a nyilatkozatok.

BOKOR PAL

helyettes polgármester:

— Az én véleményem mindenekelőtt az, hogy a *városi törvényhatóságok autonóm jogának sérelme nélkül oldassék meg a kérdés*. Nem tartom ugyan indokoltnak a közigazgatási tisztviselők függetlenségének megóvása szempontjából, hogy a tisztviselők időnként, ciklusokra választassanak, de az autonóm jog itt is fenntartandó, csak, hogy a főbb tisztviselők *életfogytiglan való választásával*. Szükségesnek tartom továbbá a revíziót abban a tekintetben is, hogy miután a törvényhatósági városokról szóló mai törvénynek vannak intézkedései, amelyek némileg megbénítják a városok fejlődését s egyes kérdéseknél erősen az állam gyámkodása alá helyezik azokat, — hogy itt az új törvény liberálisabb legyen és csak bizonyos meghatározott és nagyobb fontosságú ügyeknél biztosítsa a kormány-nak a felügyeleti jog gyakorlását. A *városi tisztviselői kar tekintélyének emelése céljából pedig indokoltnak látván azt*, hogy ép úgy, mint a megyei közigazgatásban az alispánok legnagyobb része az ötödik fizetési osztályban van, amely megadja nekik a megfelelő méltóságot is, azoknak a városoknak a polgármesterei, amelyeknek a lakossága legalább az ötvenezret meghaladja, szintén a hasonló rangosztályba soroztassanak. A polgármesteri állás a törvényhatósági joggal felruházott városokban van olyan fontos, mint a megyékben az alispáni állás s én például azt hiszem, hogy Szegedet semmi-ben sem lehet alantasabbnak tekinteni a hatáskörében, mint Torontál- vagy Csongrádvármegyét.

TASCHLER ENDRE

előjegyző:

— Ezidőszerint csak a megyei közigazgatás reformálásáról van szó s ez minket közvetlenül nem érdekel. Ami a városi köz-

— Most Pesten nagyon divatos darab. Gyönyörű, Gyárfás rendezi.

A dráma szövege azonban nem volt sehol megkapható. Különben sem tudták volna egy nap alatt nyélbe ütni. Hanem a rendező zsenialitása segített.

Csináltatott egy keserves fátolyfüggönnyt, annak a felső részére ezüstös papírosból fodrokat varrt a direktorné. A fátolyfüggöny a tengerfenék, az ezüsfodrok a tengerszín hullámai.

A fátolyfüggöny mögött aztán eljátszották hánman a Báró és Bankárt!

Ez volt a „dráma a tenger fenekén.”

Egyik jubileumán — a tizenegyedikén — adott a társulatnak tíz forintot. Ez volt a jubileális ajándék.

Fényes tőszobán köszönte meg a társulat megbízásából Gyárfás. Az idevonatkozó passzus így hangzott:

— Fejedelmi ajándék — fényes sziv jessumma a szegény színésznek és ha úgy loppa is a direktor — amint hogy igaz is — még akkor is nemes és nagy sziv ajándéka!

Dörgő éljenzés szentesítette a magasztalást. A direktorné legdrágább kincse egy cir-mos macska volt, melynek külön fejezetet szentel a naplóiró. A direktorné jutalomjáté-

kára Melindát választotta, de folyton azon panaszkodott, hogy „nincs benne a tragikus hangulatban.”

— Egy pöngőt adnék szívesen, ha valaki beléringatna a tragikai tónusba.

Gyárfás vállalkozott rá. Mikor a direktorné öltözött, bement az öltözőjébe.

— Nagyasszony baj van!

— No, mi az, fiam? Nincs közönség?

— Hiszen az nem volna nekünk baj, csak a nagyasszonynak, mivel a nagyasszony jutalomjátéka van. Nagyobb a baj!!

— No... Becsúgták az uramat?

Mindig ettől félt. Előbb-utóbb ez lesz a vége, — mondotta.

— Dehogy is csúgták. Csak a kis tolvajokat csúgják be. A direktor még szabadon jár...

— Mi hát, az istenért?! — szepegett a Melinda.

— Hát — már csak kirukkolok vele — a társulat nagyon éhes volt — ma délre megették a direktorné macskáját...

Huh!!! micsoda ordítással ugrott fel! Kirohant a színpadra, pofonította az urát, földöntötte a trónust, ordított, mint a fába esett féreg, amikor elébe áll Gyárfás.

— Kérem, nagyasszony, a pöngőt.

— Mi a gutát, te gazember?

— A pöngőt. Remélem, hogy benne van

a nagyasszony a tragikai hangulatban...

Az éhség azután csakugyan gonoszított-re ragadta a társulat megmaradt tagjait. Tél volt, nagy hideg volt, éhesek is voltak — a város egyes házaiban disznótorok illata kísértette a színészek orrát — lopásra vették.

Gyárfás volt ennek is a mestere, csak arról volt szó, hogy hová dugják a süldöt éjszakáig, akkor majd biztos helyre expedíálják.

Az előadás gyalázatosan ment. Senki sem tudta a szerepét. Igaz, hogy nagy izgatottság is uralkodott a színpadon, mert két rendőr öltözöt végigkutatott a kis disznó mián — gyanuba vették a társulatot.

A direktor nagy indignációval fogadta a fogdomegeket, de nem állhatta útját a kutatásnak. Igaz, hogy eredménytelen volt, de megtörtént. A társulat elégtételt követelt.

Előadás közben aztán a direktor bele-sülvén a szerepébe, fogai között szitkozódva sziszegett a sugó felé:

— Marha... ma csak vizet iszol! Gazember! Megöllek!

A sugó lehuzta a fejét a könyvre és türt.

Mindenki belesült — a gaz sugó nem sugott.

Nagy oka volt rá. Meg volt halva. Nem

Vendéglőben

KÁVÉHÁZBAN

Fűszerkereskedésben

Csemegeüzletben

MINDENÜTT KÉRJEN HATÁROZOTTAN

SZT. ISTVÁN

Csak ez az eredeti, a valódi!!!

ÓVAKODJÉK

duplamalátasört. az UTÁNZATOKTÓL!!